

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 208.

Solgte Session.

52de Møde.

Torsdagen den 4de Decbr. Kl. 1.

(Fortsat.)

Fischer (fortsat): Men, bemærkede den høitærede Minister, man maa opretholde de indgaaede Forpligtelser for ikke altfor dybt at ryste den offentlige Tillid; det vilde være høist uheldigt, sagde han, om den danske Regjering skulde staae som den, der ikke opfylder sine Forpligtelser nu, da saa store Foretagender forberedes, det vilde blive dyre Penge, man paa den Maade kunde tjene. Saavidt jeg skjønner, forestiller den ærede Indenrigsminister sig, at der er Spørgsmaal om, hvorvidt Rigsdagen vil bidrage til at opretholde en Forpligtelse, der er indgaaet med en Fremmed eller ikke. Den høitærede Minister har aabenbart ved de Ytringer af ham; jeg nylig har citeret, tænkt sig, at vi her stod overfor en Fremmed, og derfor spurgt, om det af Hensyn til den danske Regjerings Credit vilde være rigtigt ikke at opretholde indgaaede Forpligtelser. Selv om der var Tale om at opretholde Forpligtelser ligeoverfor en Fremmed, skal jeg dog bemærke, at det dog vilde være umuligt at opretholde enhver saadan Forpligtelse, thi sæt f. Ex. at Marineministeren fik isinde at sælge den danske Flaade, skulde man da, for ikke at svække Landets Credit, for ikke at svække den Tillid, hvormed man bør kunne forhandle med Regjeringen, holde en saadan Contract? Det vil dog vel ingen paastaae. Dersom en Minister i et andet Forhold af mindre Betydning

paa Statens Vegne havde handlet med Fremmede paa en Maade, som aabenbart var mod hans Ret og Bemyndigelse, saa vilde jeg i ethvert Tilfælde ansee det for tvivlsomt, om man skulde og burde opretholde en saadan Contract. Sagen er imidlertid jo slet ikke den, her er jo ikke Tale om, at Indenrigsministeren skulde misligholde nogen Contract, som er indgaaet med nogen Fremmed. Indenrigsministeren har sluttet Accord med et engelsk Huus og har derved tilstaaet en Rentegaranti for 8 Millioner, men der er jo ingen Tale om, at den Contract ikke skulde opretholdes; det, hvorom her handles, er en Aftale mellem Finantsministeren og Indenrigsministeren, som ikke i fjerneste Maade berører den nye omhandlede engelske Entreprise. Vi maae da vel kunne vente, at Finantsministeren kjender saameget til Kongerigets Lovgivning og finantsielle Forfatning, at han veed, hvortil Indenrigsministeren er bemyndiget, og naar vi eftersee hans Skrivelse, vil den sidste Frygt i saa Henseende svinde. Finantsministeren har meget godt vidst, hvilken Bemyndigelse Indenrigsministeren har; det staaer i hans egen Skrivelse; jeg vil bede de Herrer eftersee Sp. 415, der staaer det tydeligt nok. Der skriver Finantsministeren: „At Indenrigsministeren kun kan paatage sig en saadan Forpligtelse under Forudsættning af, at der ikke i Mellemtiden vedtages nogen for ham hindende Lovbestemmelse om Anvendelsen af Kongerigets Overstus, hvorved det vilde blive ham umuligt at opfylde den, erkjender jeg“. Finantsministeren erkjender altsaa, at han handler med Indenrigsministeren paa de Vilkaar og under saadanne Omstændigheder, at der kan indtræde